26. constată că Turcia și UE se confruntă cu provocări similare în ceea ce privește aprovizionarea cu energie; subliniază importanța proiectului Nabucco pentru securitatea aprovizionării cu energie în UE și, ca urmare, invită Turcia să ia inițiativa de a pune în aplicare rapid Acordul interguvernamental privind gazoductul Nabucco; accentuează necesitatea definirii unei strategii energetice externe comune și a deschiderii negocierilor privind capitolul referitor la energie, ceea ce ar ameliora cooperarea în domeniul energiei; îndeamnă Turcia să ratifice amendamentul la dispozițiile comerciale ale Tratatului privind Carta energiei și încurajează Turcia să investească în potențialul uriaș al surselor sale de energie regenerabile;

27. constată că problemele recurente privind vizele în cadrul Acordului general privind comerțul cu servicii (AGCS 4) limitează substanțial circulația oamenilor de afaceri și a șoferilor turci de camion în UE; evidențiază hotărârile succesive ale CJUE în această privință și invită Comisia să se asigure că statele membre respectă aceste hotărâri; invită Comisia și Consiliul să reexamineze procedurile de acordare a vizelor cu scopul de a elimina barierele din calea comerțului;

28. consideră că este regretabil că legislația care asigură respectarea deplină a drepturilor sindicale în conformitate cu standardele UE și convențiile relevante ale Organizației Internaționale a Muncii nu a fost finalizată încă, îndeosebi în ceea ce privește drepturile de organizare sindicală și de negociere colectivă și dreptul la grevă;

29. îndeamnă Turcia să evite aplicarea unor practici discriminatorii împotriva întreprinderilor străine, precum acordarea unui avantaj al prețului de 15 % ofertanților turci în domeniul achizițiilor publice; invită Turcia să devină parte a Acordului privind achizițiile publice din cadrul OMC;

30. subliniază că produsele contrafăcute, inclusiv produsele farmaceutice și cele cosmetice, reprezintă o problemă în relațiile comerciale dintre UE și Turcia și reduc atractivitatea Turciei pentru investițiile străine directe (ISD); încurajează Turcia să asigure aplicarea efectivă a noii legislații privind DPI în vederea consolidării relațiilor comerciale cu UE; subliniază necesitatea de a obține un echilibru între cerințele de la nivel internațional în domeniul legislației privind proprietatea intelectuală și nevoile interne în materie de dezvoltare economică la elaborarea normelor privind proprietatea intelectuală;

31. remarcă faptul că IMM-urile reprezintă 99 % din întreprinderile turce și asigură 70 % din oportunitățile de ocupare a forței de muncă în Turcia; încurajează Turcia să faciliteze accesul IMM-urilor la finanțare; salută cel de-al nouălea plan de dezvoltare al Turciei, care se concentrează asupra cheltuielilor alocate cercetării și dezvoltării, care sunt cruciale pentru sporirea competitivității IMM-urilor;

32. salută rezultatul referendumului, favorabil reformei constituționale;

33. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei și Guvernului Turciei.

Legislația comunitară privind conservarea biodiversității

P7_TA(2010)0325

Rezoluția Parlamentului European din 21 septembrie 2010 referitoare la punerea în aplicare a legislației comunitare privind conservarea biodiversității (2009/2108(INI))

(2012/C 50 E/03)

Parlamentul European,

— având în vedere Comunicarea Comisiei intitulată „Stoparea pierderii biodiversității până în 2010 și ulterior: susținerea serviciilor ecosistemice pentru bunăstarea oamenilor” (COM(2006)0216),

— având în vedere Comunicarea Comisiei privind evaluarea intermediară a implementării planului de acțiune comunitar pentru biodiversitate (COM(2008)0864),

Marți, 21 septembrie 2010

— având în vedere Comunicarea Comisiei privind opțiunile pentru o perspectivă și un obiectiv post-2010 în materie de biodiversitate la nivelul UE (COM(2010)0004),

— având în vedere raportul Comisiei privind stadiul de conservare a tipurilor de habitate și a speciilor în conformitate cu articolul 17 din Directiva „Habitate" (COM(2009)0358),

— având în vedere Directiva 79/409/CEE a Consiliului din 2 aprilie 1979 privind conservarea păsărilor sălbatice ([1]) (Directiva privind păsările) și Rezoluția Parlamentului European din 17 ianuarie 2001 ([2]) referitoare la punerea în aplicare a Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică ([3]) (Directiva „Habitate"),

— având în vedere Concluziile Consiliului Mediu din 25 iunie 2009 privind evaluarea intermediară a punerii în aplicare a planului de acțiune al UE pentru biodiversitate și privind comunicarea intitulată „Către o strategie comunitară privind speciile alogene invazive",

— având în vedere Consiliul informal organizat în perioada 26-27 ianuarie 2010 la Madrid, care a adoptat așa-numitele priorități „Cibeles" și Concluziile Consiliului Mediu din 15 martie 2010 privind biodiversitatea post-2010 – viziunea și obiectivele la nivelul UE și la nivel mondial și regimul internațional de acces și partajare a obligațiilor,

— având în vedere Concluziile Consiliului European din 25-26 martie 2010, în special punctul 14,

— având în vedere rezoluția sa din 22 mai 2007 privind stoparea pierderii biodiversității până în 2010 ([4]),

— având în vedere Summitul european de la Göteborg din 2001, în cadrul căruia s-a convenit stoparea pierderii biodiversității până în 2010, ca parte a Strategiei de dezvoltare durabilă,

— având în vedere studiul privind economia ecosistemelor și a biodiversității (Study on the Economics of Ecosystems and Biodiversity, TEEB) (http://www.teebweb.org),

— având în vedere Comunicarea Comisiei intitulată „Către o strategie comunitară privind speciile invazive" (COM(2008)0789),

— având în vedere Cartea albastră a UE privind o politică maritimă integrată (COM(2007)0575 și SEC(2007)1278) și pregătirile în curs de desfășurare pentru reforma politicii comune în domeniul pescuitului,

— având în vedere măsurile menite să îmbunătățească conservarea naturii și biodiversitatea, care fac parte din „Bilanțul de sănătate al PAC" și oportunitățile oferite de reforma PAC, care se află în prezent în curs de dezbatere,

— având în vedere concluziile experților independenți din „Punerea în aplicare la nivel național a Directivei Consiliului privind habitatele" - studiul PE 410.698 - Departamentul tematic C, 2009, cu privire la aplicarea Directivei „Habitate", în special în ceea ce privește lipsa unei analize a opțiunilor alternative posibile la proiecte și a efectelor cumulative ale acestora, precum și gestionarea inadecvată a siturilor și, în cazurile în care se decide aplicarea de măsuri compensatorii, lipsa verificării acestor măsuri și faptul că acestea sunt aplicate deseori prea târziu, în cazul în care sunt aplicate,

— având în vedere faptul că Organizația Națiunilor Unite a declarat anul 2010 drept Anul biodiversității,

— având în vedere rezultatul celei de a 15-a reuniuni a Conferinței părților (COP15) la Convenția privind comerțul internațional cu specii ale faunei și florei sălbatice pe cale de dispariție (CITES), care a avut loc la Doha, Qatar, în perioada 13 - 25 martie 2010,

— având în vedere cea de a cincea reuniune viitoare a Conferinței părților care are rolul de reuniune a părților la Protocolul de la Cartagena privind biosecuritatea (COP-MOP 5) și Conferința părților (COP 10) la Conferința Organizației Națiunilor Unite privind biodiversitatea (CBD),

([1]) JO L 103, 25.4.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/105/CE (JO L 363, 20.12.2006, p. 368).
([2]) JO C 262, 18.9.2001, p. 132.
([3]) JO L 206, 22.7.1992, p. 7. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/105/CE.
([4]) JO C 102 E, 24.4.2008, p. 117.

— având în vedere raportul AEM nr. 4/2009 intitulat „Progrese în atingerea obiectivului european privind biodiversitatea pentru anul 2010”, în special anexa sa „SEBI 2010 Indicatori ai biodiversității”,

— având în vedere documentul orientativ al Comisiei intitulat „Orientări pentru crearea rețelei Natura 2000 în mediul marin – Aplicarea directivelor privind habitatele și păsările” (mai, 2007),

— având în vedere strategia UE pentru 2020,

— având în vedere a treia ediție a Perspectivelor mondiale privind biodiversitatea, realizată de către ONU,

— având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,

— având în vedere raportul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară și avizul Comisiei pentru pescuit, precum și cel al Comisiei pentru petiții (A7-0241/2010),

A. întrucât legislația europeană trebuie să aibă un impact asupra biodiversității, la fel ca în cazul Directivei-cadru privind apa (2000/60/EC) și al Directivei-cadru privind Strategia pentru mediul marin (2008/56/EC);

B. întrucât a rezultat în mod clar din comunicările Comisiei că UE nu și-a îndeplinit obiectivele cu privire la biodiversitate pentru anul 2010;

C. întrucât evaluarea stării de sănătate a speciilor și tipurilor de habitate protejate în temeiul Directivei „Habitate” arată că majoritatea speciilor și a tipurilor de habitate se află într-o stare de conservare nefavorabilă, că rata dispariției este îngrijorător de ridicată, după unele estimări indicele ratei biodiversității scăzând cu 30 % în ultimii 40 de ani, și că factorii care determină pierderea excesivă a biodiversității nu dau niciun semn de declin; întrucât habitate și specii de interes pentru UE ar putea fi amenințate de schimbările climatice antropogene; întrucât oamenii de știință estimează că există numeroase specii care nu sunt înregistrate, ceea ce face ca pierderea biodiversității să nu poată fi estimată în întregime;

D. întrucât au existat o serie de factori care au împiedicat UE să atingă obiectivul stabilit pentru anul 2010, cum ar fi incapacitatea de a recunoaște și de a gestiona factorii care determină reducerea diversității biologice, punerea incompletă în aplicare a legislației, integrarea incompletă și deficitară în cadrul politicilor sectoriale, cunoștințele științifice insuficiente și lipsa de date, lipsa voinței politice, finanțarea insuficientă, lipsa unor instrumente suplimentare care să vizeze în mod eficient abordarea unor probleme specifice precum speciile alogene invazive;

E. întrucât biodiversitatea, care reprezintă capitalul natural al lumii, este esențială pentru existența vieții umane pe pământ și pentru bunăstarea societăților, atât în mod direct, cât și indirect, prin intermediul serviciilor ecosistemice pe care le oferă; întrucât biodiversitatea joacă un rol central în combaterea foametei la nivel mondial și în susținerea securității alimentare; întrucât conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității constituie o cerință prealabilă pentru atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea;

F. întrucât biodiversitatea biologică reprezintă suportul de neînlocuit pe care a evoluat umanitatea și întrucât pierderea sa și a patrimoniului natural pe care îl include creează dezechilibre și are drept consecințe pierderi substanțiale din punct de vedere economic și în materie de bunăstare, de aceeași amploare ca și costurile generate de o atitudine pasivă în fața schimbărilor climatice;

G. întrucât studiul privind economia ecosistemelor și a biodiversității (TEEB) confirmă la rândul său faptul că pierderea biodiversității are drept consecințe pierderi substanțiale din punct de vedere economic și în materie de bunăstare;

H. întrucât un studiu recent realizat de Eurobarometru arată că cetățenii UE nu cunosc în mare măsură termenul de biodiversitate și nici consecințele pierderii biodiversității,

I. întrucât dispariția unor specii poate afecta lanțul trofic care are o importanță vitală pentru supraviețuirea altor specii de plante și de animale care, la rândul lor, sunt de o importanță vitală pentru producția de alimente, adaptarea la condițiile climatice, rezistența la agenții externi și conservarea valorilor genetice;

Marți, 21 septembrie 2010

Observații generale

1. este extrem de îngrijorat cu privire la ritmul foarte rapid al pierderii biodiversității generate de om, care, în cazul în care continuă la fel ca în ultimele decenii, ne va lăsa drept moștenire un sistem natural foarte sărăcit și deteriorat în mod ireversibil până în 2050 și subliniază faptul că funcționarea ecosistemelor reprezintă o condiție necesară pentru propria noastră subzistență;

2. subliniază faptul că biodiversitatea este cel mai important indicator al stării în care se află mediului;

3. este conștient că eșecul în stoparea pierderii biodiversității este inacceptabil nu doar din perspectivă etică, ci și din perspectivă ecologică și economică, întrucât acest lucru privează generațiile viitoare de serviciile ecosistemice și de aspectele legate de bunăstare, care sunt generate de o biodiversitate bogată, naturală; invită, prin urmare, Comisia și statele membre să îmbunătățească guvernanța în materie de biodiversitate, precum și respectarea acesteia, atât în relațiile interne, cât și în relațiile externe;

4. în plus, este conștient de faptul că rezolvarea cu succes a triplei crize privind securitatea alimentară, pierderea biodiversității și schimbările climatice necesită o abordare coerentă și o viitoare strategie a UE privind biodiversitatea pe deplin coroborată cu strategia privind combaterea sărăciei și a foametei și cu strategia privind atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea;

5. recunoaște că ONG-urile au de jucat un rol important în ceea ce privește protejarea biodiversității prin participarea la procesul decizional, în calitate de actori pe teren, precum și în ceea ce privește sensibilizarea publicului;

6. subliniază faptul că studiile în derulare, precum studiul TEEB, estimează că scăderea bunăstării ca urmare a pierderii biodiversității atinge în prezent aproximativ 50 de miliarde EUR anual (cu puțin sub 1 % din PIB), ajungând la 14 trilioane EUR sau la 7 % din PIB-ul estimat pentru anul 2050;

7. este, totuși, de acord cu raportul TEEB, conform căruia măsurarea valorii economice a biodiversității este supusă unor limitări metodologice și ea nu ar trebui să umbrească aspectele etice și intergenerаționale ale conservării biodiversității;

8. este profund îngrijorat de faptul că oprirea pierderii biodiversității nu are deloc un caracter urgent în calendarul politic internațional;

UE și biodiversitatea

9. regretă profund că obiectivul UE, astfel cum a fost convenit în cadrul Summitului european de la Göteborg din 2001, privind stoparea pierderii biodiversității până în 2010, nu a fost îndeplinit și împărtășește îngrijorarea exprimată de mulți dintre cei care au adresat Parlamentului European petiții în acest sens;

10. salută Comunicarea Comisiei intitulată „Opțiuni pentru o perspectivă și un obiectiv post-2010 în materie de biodiversitate la nivelul UE";

11. salută, în plus, concluziile privind biodiversitatea ale Consiliului Mediu din 15 martie 2010, inclusiv noul obiectiv cheie privind stoparea pierderii biodiversității și a degradării serviciilor ecosistemice în UE până în 2020, precum și restabilirea acestora, în măsura în care acest lucru este fezabil, fără a influența schimbările naturale în materie de biodiversitate, precum și concluziile Consiliului European din 25-26 martie 2010, care confirmă urgenta necesitate de stopare a tendințelor existente de pierdere continuă a biodiversității și de degradare a ecosistemului;

12. consideră că stoparea pierderii biodiversității reprezintă nivelul minim absolut al obiectivelor care trebuie atins până în anul 2020;

13. subliniază inițiativele valoroase întreprinse în prezent menite să restaureze biodiversitatea și serviciile ecosistemice și consideră că activitățile de restaurare trebuie să facă parte, de asemenea, din obiectivul cheie pentru anul 2020;

14. consideră că este necesară o evaluare a impactului economic, social și de mediu în situațiile în care datele lipsesc;

15. având în vedere caracterul global al biodiversității și al serviciilor ecosistemice, precum și rolul crucial jucat de acestea la îndeplinirea obiectivelor mondiale privind dezvoltarea durabilă, reducerea sărăciei și a foametei și îmbunătățirea sănătății și a bunăstării umane, își exprimă convingerea cu privire la faptul că viitoarea strategie UE ar trebui să intensifice, de asemenea, eforturile internaționale de prevenire a pierderii biodiversității întrucât studii precum TEEB au oferit suficiente dovezi că acest lucru este necostisitor și fezabil, contribuind, astfel la atingerea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului până în 2015;

16. subliniază, de asemenea, faptul că, în calitate de componentă a politicii care are drept obiectiv protejarea și îmbunătățirea biodiversității, este necesară o politică comună a UE pentru a aborda problema speciilor alogene invazive, și evidențiază mai cu seamă legătura strânsă între coridoarele de transport și introducerea la scară largă de specii alogene;

Natura 2000

17. recunoaște că o punere corectă și completă în aplicare a legislației privind Natura 2000 are un rol important în atingerea obiectivelor UE în materie de biodiversitate, schimbări climatice și dezvoltare durabilă; în acest sens, consideră că este esențial ca viitoarea cooperare cu utilizatorii de terenuri în cadrul punerii în aplicare a legislației Natura 2000 să fie puternic consolidată; subliniază că abordarea Natura 2000 a înregistrat deja câteva succese remarcabile;

18. solicită Comisiei și statelor membre să implementeze în totalitate articolul 6 din Directiva Habitate;

19. își exprimă în continuare îngrijorarea, în pofida rezultatelor pozitive și tangibile obținute de unele state membre privind stadiul de conservare al mai multor specii, în legătură cu punerea completă și strictă în aplicare a legislației privind Natura 2000; îndeamnă statele membre să acorde o mai mare prioritate punerii în aplicare a legislației privind Natura 2000;

20. salută faptul că rețeaua Natura 2000 acoperă 18 % din spațiul (terestru) al UE, precum și progresele rapide realizate în ceea ce privește adoptarea de măsuri de conservare sau de planuri de gestionare; este consternat de incapacitatea statelor membre de a respecta termenele stabilite în directivă; îndeamnă, prin urmare, statele membre să ia măsuri urgente pentru punerea completă în aplicare a directivelor privind păsările și habitatele;

21. își exprimă îngrijorarea cu privire la lipsa progreselor în legătură cu instituirea rețelei Natura 2000 în mediul marin și solicită Comisiei și statelor membre să accelereze procedurile necesare în acest scop;

22. invită Comisia să adopte o rețea model a zonelor marine protejate, ceea ce va permite găsirea unui echilibru între conservarea mediului și practicarea pescuitului durabil; solicită Comisiei să prezinte rapoarte periodice privind progresele realizate de statele membre în ceea ce privește punerea în aplicare a directivelor privind habitatele și păsările, în special în ceea ce privește realizarea rețelei Natura 2000 în mediu marin, având în vedere că, în prezent, siturile marine reprezintă mai puțin de 10 % din zonele protejate, precum și în ceea ce privește obligațiile de raportare și de monitorizare ale statelor membre;

23. constată că, în cadrul legislației UE privind biodiversitatea, speciile și habitatele marine beneficiază de un nivel mai scăzut de protecție decât speciile și habitatele terestre și, prin urmare, invită Comisia să evalueze lacunele existente în legislația actuală și în punerea în aplicare a acesteia și să instituie zone marine protejate în care activitățile economice, inclusiv pescuitul, să fie supuse unei gestionări consolidate, bazate pe protecția ecosistemelor;

24. constată, de asemenea, că diferitele convenții privind mările regionale din jurul UE, precum OSPAR, HELCOM și Barcelona, oferă un cadru important de protecție a ecosistemelor marine;

25. consideră că statelor membre trebuie să li se permită să ia inițiative de protecție a biodiversității marine ce depășesc măsurile impuse de legislația UE;

26. reamintește faptul că crearea unei rețele Natura 2000 coerente necesită conservarea elementelor de peisaj de importanță majoră pentru flora și fauna sălbatică; invită, prin urmare, Comisia și statele membre să se angajeze în mod activ în conservarea și dezvoltarea legăturilor dintre zonele protejate, fie ele terestre sau marine, inclusiv zonele agricole cu o mare valoare naturală;

27. susține concluziile Agenției europene de mediu care declară că „stadiul de conservare al speciilor și habitatelor protejate în temeiul Directivei privind habitatele reprezintă o sursă de îngrijorare" și că nu ar trebui „să ne concentrăm toate eforturile asupra menținerii unor insule de biodiversitate, în condițiile în care pierdem natura peste tot în afara acestora", deoarece acestea reflectă opiniile foarte des exprimate de cetățenii europeni în petițiile lor către Parlamentul European;

28. reamintește Comisiei și statelor membre că Directiva privind strategia pentru mediul marin nu limitează utilizarea zonelor marine protejate doar în cadrul programului Natura 2000 și, prin urmare, solicită statelor membre și Comisiei să aibă în vedere toate zonele marine protejate, inclusiv cele desemnate în cadrul convențiilor privind mările regionale, în scopul creării unei rețele coerente și cuprinzătoare;

29. ia act de faptul că există un anumit grad inevitabil de subsidiaritate al legislației UE în materie de mediu, dar este îngrijorat de faptul că această flexibilitate poate conduce la abuzuri din partea statelor membre la punerea sa în aplicare; deplânge diferențele semnificative între statele membre cu privire, de exemplu, la „efectul extern" al siturilor Natura 2000, exceptarea pe categorii pentru anumite „activități existente" sau punerea în aplicare a principiului precauției; solicită, în cazurile în care există astfel de diferențe semnificative, realizarea unor anchete pentru a vedea dacă statele membre în cauză nu aplică normele în așa fel încât creează obstacole în calea realizării efective a obiectivelor privind biodiversitatea;

30. având în vedere aceste diferențe existente între statele membre, invită Comisia să ofere clarificări suplimentare cu privire la directive sau orientări, după caz, care să se bazeze pe sau să fie ilustrate cu cele mai bune practici;

31. subliniază importanța punerii în aplicare a principiului precauției în ceea ce privește aspectele legate de natură și cu implicații la nivelul biodiversității, în conformitate cu deciziile Curții de Justiție;

32. încurajează statele membre să se asigure că evaluările impactului asupra mediului și evaluările strategice de mediu sunt de o calitate satisfăcătoare în ceea ce privește biodiversitatea, pentru a garanta o punere în aplicare corectă a legislației privind Natura 2000;

33. solicită consolidarea Directivei privind evaluarea impactului asupra mediului și o interpretare mult mai riguroasă a obiectivelor acesteia în vederea evitării pierderilor nete la nivelul biodiversității și, atunci când este posibil, a obținerii unor creșteri ale biodiversității, precum și introducerea unor cerințe specifice pentru monitorizarea continuă a impactului proiectelor asupra biodiversității și a eficienței măsurilor de adaptare, incluzându-se dispoziții adecvate privind accesul la aceste informații și punerea în aplicare a directivei;

34. consideră că îmbunătățirea cooperării transfrontaliere ar putea avea efecte foarte benefice la nivelul îndeplinirii obiectivelor Natura 2000;

35. în plus, își exprimă îngrijorarea cu privire la lipsa cooperării transfrontaliere, fapt care poate conduce la abordări diferite a unor zone identice, și subliniază utilitatea recurgerii, în acest scop, la instrumentele existente, de exemplu instrumentul juridic reprezentat de Gruparea europeană de cooperare teritorială (GECT);

36. îndeamnă Comisia să se concentreze mai mult în cadrul strategiei sale viitoare privind biodiversitatea și în contextul Natura 2000 asupra serviciilor ecosistemice, valorificând și intensificând, în același timp, eforturile de obținere a unui statut de conservare favorabil pentru diversele specii și habitatele lor;

Integrarea în alte domenii de politici

37. este convins că rețeaua terestră și marină Natura 2000 nu reprezintă singurul instrument al UE de conservare a biodiversității și că este nevoie de o abordare mai cuprinzătoare pentru a asigura succesul politicii UE privind biodiversitatea;

38. prin urmare, invită Comisia să asigure o integrare suplimentară a biodiversității în cadrul altor domenii de politici ale UE, precum agricultura, silvicultura, pescuitul, politica și coeziunea regională, transportul, turismul, cooperarea pentru dezvoltare, cercetarea și inovația, în așa fel încât să se susțină reciproc, și să mărească concordanța politicilor sectoriale și bugetare ale Uniunii Europene; subliniază importantele oportunități care există, în special în cadrul Politicii agricole comune, al politicii regionale și al Politicii comune din domeniul pescuitului, de acordare a unei mai mari priorități biodiversității;

39. subliniază legătura dintre gestionarea apei și biodiversitate, ca element esențial pentru conservarea vieții și dezvoltarea durabilă;

40. consideră că agricultorii joacă un rol extrem de important în ceea ce privește realizarea obiectivelor UE în materie de biodiversitate; relevă că, în 1992, a fost făcut un prim pas către integrarea protecției biodiversității în Politica agricolă comună (PAC) și că, ulterior, reforma din 2003 a introdus măsuri precum eco-condiționarea, plata agricolă unică (decuplarea) și dezvoltarea rurală, care exercită efecte benefice asupra biodiversității;

41. este totuși îngrijorat în legătură cu capacitatea agricultorilor din UE de a continua să producă în mod competitiv alimente de calitate; consideră că reforma PAC ar trebui să recompenseze în mod adecvat agricultorii din UE pentru eforturile lor de îndeplinire a obiectivelor UE privind biodiversitatea;

42. subliniază că agricultura și activitățile forestiere au contribuit în mod semnificativ în Europa la obținerea unei diversități de specii și de biotopuri, precum și a unui peisaj agricol variat, care, acum, se consideră că trebuie protejate; subliniază, prin urmare, că, pe termen lung, peisajul agricol și diversitatea biologică pot fi conservate în Europa doar prin intermediul agriculturii și al activităților forestiere;

43. salută încercările precedente de a include considerațiile de mediu ca parte integrantă a politicii agricole comune (PAC), precum introducerea măsurilor de agromediu și a condițiilor bune agricole și de mediu; invită, prin urmare, Comisia să utilizeze reforma PAC ca pe o oportunitate de a consolida această tendință, acționând pentru o agricultură pe deplin sustenabilă în UE, în care beneficiile aduse naturii să reprezinte principiul călăuzitor, de exemplu, prin introducerea compensării pentru servicii ecologice sau oferirea de bunuri publice bine definite, inclusiv agricultura sustenabilă în zonele sensibile din punct de vedere ecologic, precum siturile Natura 2000, pentru a se asigura că, în viitor, vor fi finanțate formele de agricultură sustenabile, că, în cazul în care există bune practici, acestea sunt recompensate și încurajate în mod corespunzător și că agricultori nu sunt dezavantajați din punct de vedere financiar sau în alt mod, creând, astfel, condițiile necesare pentru care exploatațiile agricole să poată continua să contribuie la biodiversitate în viitor;

44. invită Comisia să acorde o mai mare atenție asigurării respectării tuturor regulamentelor și directivelor europene care au ca domeniu de aplicare, în special, menținerea biodiversității;

45. constată că, în cadrul Politicii agricole a UE, aceasta a stabilit norme privind eco-condiționarea care vizează conservarea biodiversității, dar regretă că, adeseori, acestea nu sunt aplicate sau monitorizate în întreaga UE;

46. este conștient de faptul că politica de amenajare funciară este un alt element cheie în conservarea naturii și îndeamnă Comisia și statele membre să continue să îmbunătățească integrarea criteriilor privind biodiversitatea în procesele decizionale la nivel local și regional în aspecte referitoare la politica de amenajare funciară și teritorială, inclusiv în politica regională și de coeziune;

47. subliniază faptul că gestionarea suprafețelor și conservarea biodiversității nu se exclud reciproc și că o gestionare integrată creează habitate pentru biodiversitate;

48. subliniază importanța stopării și modificării tendinței de declin a diversității speciilor și soiurilor de plante cultivate, care duce la slăbirea bazei genetice de care depinde hrana oamenilor și a animalelor; subliniază necesitatea promovării utilizării soiurilor agricole tradiționale specifice anumitor regiuni;

49. având în vedere valoarea economică, socială și ecologică a agriculturii și diversitatea genetică a șeptelului, îndeamnă Comisia să definească obiective prioritare specifice pentru a stopa pierderea diversității genetice și pierderea speciilor indigene; solicită, de asemenea, adoptarea unei definiții a speciilor „indigene"/„alogene" și a unor măsuri pentru conservarea acestora;

50. consideră că PAC ar trebui să recompenseze agricultorii care furnizează servicii suplimentare legate de ecosisteme care ajuta la conservarea biodiversității prin intermediul unei plăți directe suplimentare pe suprafață din fonduri UE; reafirmă solicitarea sa privind o eco-condiționalitate cu „bonificații" care atribuie agricultorilor puncte de „bonificație" pentru acțiunile care favorizează biodiversitatea, efectuate în plus față de obligațiile care decurg din normele privind bunele condiții agricole și de mediu;

51. constată că s-a realizat un progres considerabil în ceea ce privește legislația în materie de mediu, de exemplu prin introducerea unui sistem integrat de combatere a organismelor dăunătoare și prin adoptarea noii legislații UE în materie de pesticide, care face posibilă o gestiune a pesticidelor care să vizeze organismele dăunătoare, protejând astfel organismele folositoare;

52. salută reforma politicii comune în domeniul pescuitului, care se află în prezent în curs de pregătire și invită Comisia să integreze criteriile privind biodiversitatea în propunerile sale legislative viitoare; în plus, insistă asupra dezvoltării, ca posibilă alternativă la activitățile de pescuit, a unor modele durabile de acvacultură, în conformitate cu liniile propuse de Comisie în Comunicarea sa privind construirea unui viitor durabil pentru acvacultură (COM(2009)0162) și ținând seama de poziția Parlamentului European exprimată prin rezoluția sa din 17 iulie 2010;

53. afirmă că principalele instrumente pentru realizarea obiectivelor privind biodiversitatea în mediul marin, sunt Directiva-cadru privind apele de coastă și Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin" referitoare la toate apele marine, pe lângă directivele privind habitatele și păsările;

54. consideră că reducerea capturilor aruncate în mare trebuie să reprezinte un obiectiv major al PCP și solicită Comisiei să identifice cauzele acestor tip de capturi și să elaboreze soluții adaptate fiecărei activități de pescuit, în special prin aplicarea de cote pentru mai multe specii sau pentru biomasă prin selecționarea echipamentelor, cum ar fi generalizarea ochiurilor pătrate și gestionarea teritorială a stocurilor;

55. consideră că organizațiile regionale de gestionare a resurselor piscicole sunt responsabile de gestionarea resurselor piscicole și garantează pescuitul responsabil în largul mării; consideră, prin urmare, că este esențial să se consolideze competențele acestora, în special în ceea ce privește controalele și sancțiunile disuasive, și că sarcina de a gestiona stocurile unor anumite specii marine importante din punct de vedere comercial și de a solicita utilizarea certificatelor de captură revine în primul rând acestor organizații;

56. subliniază că sunt necesare acțiuni suplimentare în domeniul gestionării integrate a zonelor de coastă (GIZC) și al amenajării teritoriale maritime, deoarece acestea ar putea reprezenta elemente importante ale unei abordări ecosistemice participative, asigurând conservarea și gestionarea durabilă a resurselor marine și costiere, respectându-se procesele naturale și capacitatea ecosistemului;

57. subliniază, având în vedere scăderea semnificativă a biodiversității acvatice și degradarea ecosistemelor de apă dulce, importanța de a asigura punerea în aplicare deplină a directivei-cadru privind apa și subliniază nevoia de a aborda declinul biodiversității în cadrul gestionării bazinelor hidrografice;

58. îndeamnă statele membre să își elaboreze politicile privind silvicultura într-un mod care să țină pe deplin cont de rolul pădurilor ca rezervă de biodiversitate, de reținere și formare a solului, de asigurare a captării carbonului și a caracteristicilor de purificare a aerului, precum și ca loc de recreare pentru cetățeni;

59. salută comunicarea Comisiei privind abordarea problemelor legate de defrișări și de degradarea pădurilor pentru a combate schimbările climatice și reducerea biodiversității (COM(2008)0645), care solicită stoparea reducerii globale suprafețelor împădurite până cel mai târziu în 2030;

60. subliniază faptul că creșterea cererii de agro-combustibili, precum și intensificarea, în consecință, a presiunii pentru producerea lor, amenință biodiversitatea, în special în țările în curs de dezvoltare, ca urmare a degradării și a transformării habitatelor și a ecosistemelor, cum ar fi, printre altele, zonele umede și pădurile;

61. subliniază necesitatea de a crește bugetul pentru cercetare consacrat mediului și biodiversității, în cadrul celui de al optulea program-cadru, în mod proporțional cu nevoile și provocările imense legate de abordarea pierderii biodiversității și a schimbărilor climatice;

62. constată că, la punctul 8 din concluziile Consiliului din 21 octombrie 2009, Comisia este invitată să realizeze în mod urgent o revizuire pe sectoare a subvențiilor care au un impact negativ asupra mediului; invită Comisia să ia imediat măsuri în conformitate cu aceste concluzii pentru a evita subvențiile pentru politicile care au un impact negativ asupra biodiversității europene;

63. invită Comisia și statele membre să utilizeze faza pregătitoare a dezvoltării celui de-al 7-lea program de acțiune pentru mediu pentru a propune și a promova dezbateri, precum și acțiuni specifice privind biodiversitatea în UE;

Biodiversitatea și schimbările climatice

64. subliniază importanța vitală a biodiversității și a ecosistemelor rezistente pentru atenuarea efectelor schimbărilor climatice și adaptarea la aceste schimbări, având în vedere faptul că, în prezent, ecosistemele terestre și marine absorb aproximativ jumătate din emisiile antropice de CO_2;

65. salută intensificarea sprijinului pentru măsurile de reducere a impactului schimbărilor climatice, de pe urma cărora poate beneficia și biodiversitatea, dar care nu ar trebui să aibă un impact negativ asupra finanțării biodiversității ca atare;

66. invită Comisia să garanteze că acțiunile întreprinse în contextul atenuării schimbărilor climatice și al adaptării la acestea nu au efecte negative asupra biodiversității terestre și marine;

67. subliniază faptul că solul joacă un rol esențial în ceea ce privește realizarea obiectivelor UE în materie de biodiversitate; recunoaște că degradarea solului are cauze și efecte în principal locale și regionale și că ar trebui respectat, prin urmare, principiul subsidiarității; invită statele membre să își îndeplinească obligațiile cu privire la garantarea calității solului și să mențină solul în condiții bune și îndeamnă statele membre care nu au o legislație privind protecția solului să-și asume responsabilitățile;

Valoarea economică a biodiversității

68. subliniază rolul esențial pe care îl joacă pescuitul din punct de vedere economic și social în dezvoltarea zonelor de coastă și din punct de vedere ecologic pentru ecosistemele marine; consideră că PCP nu trebuie să împiedice, ci să faciliteze respectarea de către statele membre a legislației privind biodiversitatea, în special în ceea ce privește stabilirea unor măsuri adecvate de protecție în siturile marine ale rețelei Natura 2000;

69. recunoaște potențialul considerabil de creare de locuri de muncă aferent dezvoltării unei economii durabile și a unei infrastructuri ecologice, care, prin natura lor, ar implica crearea de locuri de muncă pe plan local (care nu pot fi relocate în țări terțe), contribuind astfel în mod semnificativ la atingerea obiectivelor Strategiei UE 2020;

70. în plus, crede ferm că utilizarea eficientă a resurselor, dezvoltarea economică durabilă și conservarea naturii pot și ar trebui să coexiste; atrage atenția, în special, asupra dezvoltării eco-turismului și a agro-turismului, prin intermediul cărora activitățile recreative și de conservare se consolidează reciproc;

71. subliniază importanța conservării biodiversității în punerea în aplicare a strategiei Europa 2020, nu numai datorită potențialului de creare de locuri de muncă, ci și datorită contribuției aduse la utilizarea eficientă și durabilă a resurselor; recunoaște că creșterea nivelului de producție a materialelor, a comerțului și a consumului reprezintă un factor important în pierderea biodiversității și, prin urmare, invită Comisia și statele membre să adopte măsuri pentru promovarea și dezvoltarea utilizării eficiente a resurselor și a politicilor în domeniul consumului și producției durabile (CPD);

Finanțarea

72. ia act de estimările Comisiei din 2004 potrivit cărora costul anual de gestionare a rețelei Natura 2000 se ridică la 6,1 miliarde EUR; subliniază totuși faptul că potrivit raportului TEEB, rentabilitatea investițiilor de conservare a biodiversității este de până la de o sută de ori mai mare;

73. deplânge totuși faptul că nu au fost puse la dispoziție de către Comisie resurse suplimentare de finanțare pentru punerea în aplicare a directivelor NATURA 2000, precum și lipsa unei defalcări clare a sumelor cheltuite anual pentru conservarea biodiversității în cadrul UE și insistă ca statele membre și Comisia să coopereze pentru a oferi o imagine mai clară în acest sens;

74. consideră că Comunitatea ar trebui să-și asume o mai mare responsabilitate în privința protejării valorilor naturale în cadrul rețelei Natura 2000, în special în contextul finanțării;

75. salută creșterea cheltuielilor pentru LIFE+ (+ 8 % în proiectul de buget pentru 2011), dar subliniază faptul că acest instrument reprezintă în continuare doar o parte foarte mică a bugetului UE (0,2 %); constată, în plus, că măsurile de conservare finanțate de UE nu sunt întotdeauna continuate după încetarea finanțării comunitare; invită Comisia să ia în considerare pe deplin diferiții factori relevanți pentru durabilitatea proiectelor și să introducă monitorizarea sistematică a proiectelor după plata finală;

76. recunoaște că finanțarea suplimentară pentru conservarea biodiversității este disponibilă prin intermediul altor instrumente, precum fondurile structurale și Fondul de Dezvoltare Rurală, dar deplânge faptul că majoritatea statelor membre utilizează în mod limitat aceste facilități; reamintește că cea mai mare contribuție pentru finanțarea biodiversității este disponibilă în prezent prin FEADR;

77. fără a aduce atingere discuțiilor și deciziilor viitoare cu privire la noul cadru financiar multianual (începând cu 2014), precum și evaluării intermediare a cadrului bugetar în curs (2007-2013), se așteaptă ca constrângerile bugetare să facă mai necesare decât oricând obținerea unei valori adăugate ridicate și creșterea eficacității cheltuielilor europene, inclusiv a cheltuielilor privind biodiversitatea;

78. prin urmare, subliniază necesitatea de a obține informații mai clare referitoare la eficacitatea cheltuielilor privind biodiversitatea și solicită Comisiei să ofere exemple de bune practici în ceea ce privește eficacitatea și valoarea adăugată;

79. salută recomandarea făcută de UICN (Uniunea internațională pentru conservarea naturii) privind alocarea a 0,3 din PIB pentru cheltuieli în domeniul măsurilor de conservare a biodiversității la nivel național;

80. constată cu îngrijorare că numărul proiectelor finanțate în cadrul programului LIFE + în fiecare an este sub alocarea orientativă în mai multe state membre; invită Comisia să analizeze cauzele acestei implementări insuficiente și, dacă este necesar, să propună modificări ale normelor care reglementează programul, în special în ceea ce privește nivelurile de cofinanțare;

81. își exprimă convingerea că doar cheltuielile publice nu vor fi suficiente pentru a atinge obiectivul cheie al UE și subliniază importanța creșterii responsabilității întreprinderilor de a ține, de asemenea, seama de biodiversitate; invită Comisia să examineze mijloacele de punere în aplicare a unor politici care să încurajeze investițiile pozitive din punctul de vedere al conservării biodiversității și să descurajeze investițiile care afectează biodiversitatea, atât în sectorul public, cât și în cel privat; salută, în acest sens, lansarea de către Comisie a Platformei pentru mediul de afaceri și biodiversitate în vederea implicării sectorului privat în agenda privind biodiversitatea;

82. recomandă introducerea unei mai mari flexibilități în normele privind eligibilitatea pentru finanțarea proiectelor legate de biodiversitate pentru a-i încuraja pe toți actorii relevanți să le solicite;

83. în plus, subliniază necesitatea includerii costurilor externe, a riscurilor și a efectelor, precum conservarea peisajului de cultură, daunele cauzate biodiversității sau costurile generate în urma activităților de susținere a biodiversității, în costul final al produselor introduse pe piață; semnalează faptul că, pe termen lung, aceasta este în interesul întreprinderilor dacă acestea doresc să-și păstreze accesul la resursele naturale; îndeamnă Comisia Europeană să publice comunicarea anunțată cu privire la finanțarea pe viitor a programului Natura 2000 cât mai curând posibil și, în orice caz, în cursul anului 2010, astfel încât acest aspect să fie examinat în paralel cu noua strategie privind biodiversitatea pentru perioada de dinainte de 2020;

Baza de date și de cunoștințe

84. subliniază importanța unei contabilități de mediu integrate pentru a analiza legătura dintre mediu și economie la nivel european, național și regional în vederea evaluării efectelor modelelor de producție și consum asupra resurselor naturale și invită statele membre să pună, în mod constant, la dispoziția Eurostat și a Agenției Europene pentru Mediu datele necesare;

85. subliniază faptul că cercetarea și dezvoltarea prezintă o importanță esențială pentru eliminarea lacunelor de cunoaștere existente și pentru a asigura monitorizarea periodică a tendințelor privind biodiversitatea, precum și pentru dezvoltarea unor instrumente de politică în scopul stopării pierderii biodiversității;

86. salută raportul de sinteză al Comisiei pentru 2001-2006 de evaluare a stadiului de conservare a habitatelor și a speciilor protejate în UE și progresele realizate de statele membre în punerea în aplicare a legislației Natura 2000, dar regretă numărul mare de mențiuni „necunoscut"; invită statele membre să-și amelioreze raportările, iar Comisia și AEM să asigure o mai bună fiabilitate și comparabilitate a datelor în viitoarele lor rapoarte;

87. subliniază necesitatea dezvoltării unui punct de referință clar, în baza căruia Comisia urmează să evalueze progresul înregistrat în atingerea obiectivelor/obiectivelor subordonate; salută, în acest sens, activitatea Agenției Europene de Mediu cu privire la Sistemul de informații privind biodiversitatea (BISE) și datele de referință privind biodiversitatea, care vor oferi instrumente utile pentru ameliorarea și adaptarea elaborării politicilor în materie de biodiversitate, în special pentru planul strategic elaborat de Comisie; subliniază faptul că, mai degrabă, ar trebui folosite datele existente, decât să se insiste asupra colectării de noi date;

88. vând în vedere actuala lipsă de cunoștințe în rândul publicului larg în legătură cu importanța biodiversității, salută campania de informare a Comisiei și invită statele membre să își intensifice substanțial eforturile de sensibilizare și schimburile de bune practici;

Aspecte internaționale

89. își exprimă îngrijorarea cu privire la eșecul în realizarea sau măcar apropierea de obiectivul global de reducere a ritmului de pierdere a biodiversității până în anul 2010, astfel cum a fost acesta stabilit în cadrul Summitului mondial privind dezvoltarea durabilă din 2002 și cu privire la implicațiile pierderii permanente a biodiversității și ale degradării ecosistemelor pentru îndeplinirea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului (ODM) și pentru atingerea obiectivului pentru 2015 de a reduce sărăcia și foametea și de a îmbunătăți sănătatea și bunăstarea omului și invită Comisia și statele membre să sprijine integrarea biodiversității în procesele globale, cum ar fi Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului;

90. salută Conferința părților la Convenția privind diversitatea biologică de la Nagoya din octombrie 2010 și îndeamnă UE să trimită o delegație numeroasă, bine pregătită și coordonată la această conferință; subliniază necesitatea ca UE să definească la vârf o poziție solidă și coerentă; totuși își exprimă îngrijorarea în legătură cu faptul că numai miniștrii mediului vor participa la conferință, având în vedere că pentru asigurarea succesului agendei mondiale a biodiversității este necesară o abordare intersectorială;

91. îndeamnă Comisia să sprijine crearea unei platforme interguvernamentale pentru politicile în domeniul biodiversității și al științei serviciilor ecosistemice, sub auspiciile Programului Națiunilor Unite pentru Mediu, și să contribuie la crearea acestei platforme;

92. sprijină ideea, discutată la întâlnirea din iulie 2008 organizată sub egida președinției franceze, de a dezvolta rețele similare rețelei „Natura 2000" în țările și teritoriile UE de peste mări și în regiunile ultraperiferice, care adăpostesc unele dintre cele mai importante și variate puncte de biodiversitate de pe planetă și subliniază necesitatea de a sprijini acest proiect prin intermediul instrumentelor prevăzute în politicile UE, cum ar fi politica de dezvoltare;

93. subliniază faptul că despăduririle au ca efect producerea de emisii de CO_2 mai mari decât cele ale întregului sector al transporturilor și faptul că protejarea pădurilor este unul dintre elementele principale pentru conservarea biodiversității și a serviciilor ecosistemice la nivel mondial;

94. încurajează Comisia și statele membre să integreze sustenabilitatea ecologică în centrul relațiilor lor cu țările terțe alături de respectarea drepturilor și garanțiilor sociale privind protejarea și participarea comunităților locale și a populațiilor indigene la procesele de luare a deciziilor, în special în legătură cu utilizarea solului și protejarea pădurilor și să continue „Diplomația cauzei mediului"; invită statele membre și Comisia Europeană să se asigure că „planul de acțiune al UE în sprijinul Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului în douăsprezece puncte" recunoaște imperativul integrării durabilității mediului prin cooperarea pentru dezvoltare și acțiunile sale externe și prevede o intervenție financiară care vizează susținerea biodiversității și a serviciilor ecosistemice;

95. subliniază faptul că sunt necesare sisteme financiare inovatoare pentru a promova recunoașterea valorii (economice) a biodiversității; încurajează statele membre și Comisia să participe la dezbaterile la nivel mondial referitoare la necesitatea unor sisteme inovatoare de plăți pentru serviciile ecosistemice și eventuale modalități de realizare a acestora;

96. insistă asupra introducerii, în cadrul acordurilor comerciale internaționale, a aspectului legat de durabilitatea produselor comercializate, ca element esențial; subliniază în această privință necesitatea includerii „preocupărilor necomerciale", inclusiv a metodelor de producție și a respectului pentru biodiversitate, în toate acordurile OMC viitoare;

97. regretă profund rezultatul dezamăgitor al conferinței CITES, în cadrul căreia nu au fost realizate principalele aspecte ale mandatului UE, precum protecția speciilor marine care prezintă un interes comercial ridicat;

98. îndeamnă ferm Comisia și statele membre să îmbunătățească ritmul și eficiența procedurii interne de luare a deciziilor și să aloce mai multe resurse și mai mult timp eforturilor diplomatice față de țările terțe, precum și să consolideze capacitățile și sinergiile între Convenții; având în vedere că multe zone protejate care fac parte din rețeaua Natura 2000 sunt, în mod direct sau indirect, afectate de poluare și că, de asemenea, unele daune aduse mediului își pot avea sursa în afara Europei, trebuie subliniată necesitatea ca normele europene privind mediul să fie incluse în acordurile de cooperare cu țările vecine;

*

* *

99. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.

Prevenirea dezastrelor naturale și a celor provocate de om

P7_TA(2010)0326

Rezoluția Parlamentului European din 21 septembrie 2010 referitoare la Comunicarea Comisiei: „O abordare comunitară în privința prevenirii dezastrelor naturale și a celor provocate de om" (2009/2151(INI))

(2012/C 50 E/04)

Parlamentul European,

— având în vedere comunicarea Comisiei din 23 februarie 2009 intitulată „O abordare comunitară în privința prevenirii dezastrelor naturale și a celor provocate de om" ([1]) și sinteza analizei de impact ([2]), și documentul de lucru al Comisiei din 14 decembrie 2007 asupra consolidării sistemelor europene de alertă rapidă ([3]),

([1]) COM(2009)0082.
([2]) SEC(2009)0202.
([3]) SEC(2007)1721.